Stuk 223 (1986-1987) – Nr. 1

ARCHIEF
VLAAMSE RAAD
TERUGBEZORGEN

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1986-1987 5 OKTOBER 1987

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer N. De Batselier —

houdende oprichting van een Vlaams Wetenschappelijk Studie-, Onderzoeks- en Adviescentrum inzake Leefmilieuproblemen ten behoeve van de gemeenten en van de provinciale ombudsdiensten voor leefmilieu

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Bij het overschouwen van de bevoegdheden die door de bestaande wetten, decreten en reglementen inzake leefmilieu worden toevertrouwd aan de Burgemeester, het Schepencollege, de gemeentelijke politie en aan de gemeentelijke diensten, dan merkt men dat deze zowel van adviserende en van controlerende, als van vergunningverlenende en van verordenende aard zijn.

De praktijk leerde dat de gemeenten de efficiënte uitoefening van deze diverse en uiteenlopende bevoegdheden in zich niet konden verenigen omdat zij inzake milieubeleid onvoldoende waren uitgerust en de problematiek derhalve de mogelijkheden van de lokale overheden oversteeg. Deze vaststelling leidde tot initiatieven als de oprichting van gemeentelijke leefmilieudiensten en de aanstelling van gemeentelijke milieuambtenaren. Veelal wordt voor deze diensten een tijdelijk kader opgericht ; zowel BTK-ers, als tewerkgestelde werklozen, als DAC-ers worden aangetrokken. Het resultaat hiervan is dat deze diensten meestal werken rond „projecten" , maar weinig beleidsondersteunend zijn voor de gemeenten. Nog meer in de kleine gemeenten dan in de grote steden beperken de activiteiten van deze milieudiensten zich tot het informeren en sensibiliseren van de bevolking, het onderhoud van parken en bermen, het opruimen

van zwerfvuil en de bestrijding van het sluikstorten. Het gebrek aan (vast) deskundig personeel en aan de nodige uitrusting inzake milieubeleid, onder andere gespecialiseerde laboratoria, meetapparatuur enzovoort, liggen hieraan ten grondslag.

Om aan de technische en juridische complexiteit van de milieumaterie het hoofd te kunnen bieden, is de oprichting van een Vlaams Wetenschappelijk Studie-, Onderzoeks- en Adviescentrum inzake Leefmilieuproblemen ten behoeve van de gemeenten, hierna te noemen Wetenschappelijk Centrum, dan ook geen overbodige luxe.

Immers de mate waarin andere bevoegde instanties met de adviezen van de gemeenten zullen rekening houden en de mate waarin door de gemeenten genomen beslissingen opportuun zullen zijn, zal in grote mate afhangen van de waarde ervan. Het is bijgevolg belangrijk dat de gemeente zich, in de uitoefening van de haar krachtens de milieuwetgeving opgedragen taken, kan laten bijstaan door een gekwalificeerde dienst die in staat is wetenschappelijke onderzoeken te verrichten en hen technisch verantwoorde adviezen te verstrekken, in de diverse sectoren van het leefmilieu.

1. Op het vlak van de afvalverwerking

A. Het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning vormen thans het voornaamste wettelijk kader waarbinnen de gemeentelijke bevoegdheden en mogelijkheden inzake afvalstoffen zich situeren. Deze decreten verlenen de gemeenten „adviesbevoegdheid" zowel inzake de totstandkoming van het afvalstoffenplan, dat de Vlaamse Regering in principe om de 5 jaar dient vast te stellen, als inzake vergunningsaanvragen die worden ingediend in het kader van artikel 26 van het decreet van 2 juli 1981.

Teneinde het de gemeenten mogelijk te maken een gefundeerd advies te verstrekken aan de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen (GOM's) inzake het ontwerp-afvalstoffenplan, kan het op te richten Wetenschappelijk Centrum een studie maken en een onderzoek instellen naar de hoeveelheid geproduceerde afvalstoffen van huishoudelijke, industriële en bijzondere aard in de gemeente en naar de wijze van hergebruik of recyclage ervan. Bovendien kan het Wetenschappelijk Centrum nagaan of de verwerking gebeurt volgens de voorzieningen van het plan, en aan de hand hiervan vaststellen welke aanpassingen er moeten gebeuren.

Opdat het College van Burgemeester en Schepenen een deskundig advies zou kunnen uitbrengen bij de Bestendige Deputatie over de ingediende vergunningsaanvragen, is een grondige studie van elk dossier, zowel op zijn administratieve, als op zijn technische aspecten, als inzake de mogelijkheid het geplande project in het afvalstoffenplan in te passen, vereist. Tevens dient telkens de impact van het voorgestelde project op het leefmilieu op lokaal vlak beoordeeld te worden. De gemeenten ervaren vooral moeilijkheden met de studie van de technische aspecten van een dossier wanneer een nieuw produktieproces, een wijziging van het produktieproces, nieuwe verwerkingsmethodes of nieuwe technologieën worden voorgesteld. Het is bijgevolg belangrijk dat het Schepencollege zich in deze kan laten bijstaan door een gekwalificeerde dienst die technisch verantwoorde adviezen ter zake kan verstrekken.

B. Eenmaal de vergunning uitgereikt, verleent het decreet van 2 juli 1981 aan de Burgemeester „toezichthoudende bevoegdheid" inzake de naleving van de vergunningsvoorwaar-

mogelijkheid de werken stil te leggen, de toestellen te verzegelen en de inrichting te sluiten na voorlegging van een proces-verbaal dat wordt opgesteld door de toezichthoudende ambtenaar.

Welnu, voor het efficiënt uitvoeren van deze toezichtsfunctie en interventieplicht, zijn periodieke controles van lozingen en afvalstortingen vereist, alsook het nemen en analyseren van monsters, voor het bepalen van de samenstelling van de afvalstoffen.

Aangezien de gemeenten hiervoor onvoldoende of niet zijn uitgerust, is ook hier een belangrijke opdracht voor het Wetenschappelijk Centrum weggelegd.

C. Artikel 28 van het decreet van 2 juli 1981 verleent aan de gemeente ook „reglementerende bevoegdheid", met name dient het zich ontdoen van huishoudelijke afvalstoffen geregeld te worden bij gemeentelijk reglement.

Het politie- of gemeentelijk reglement regelt specifiek een materie waarmee alle inwoners te maken hebben. Naast algemene bepalingen, zal het reglement ook tal van bepalingen bevatten die eigen zijn aan de gemeente in kwestie. Voor het vaststellen van deze bepalingen, kan het op te richten Wetenschappelijk Centrum een studie maken over wat voor elke gemeente in de praktijk de meest opportune vorm van verwijdering is en aan de hand hiervan de gemeente adviseren nopens de inhoud van het reglement.

D. Ingevolge het decreet van 28 juni 1985 heeft het College van Burgemeester en Schepenen ook „vergunningverlenende bevoegdheid" voor de nieuwe tweede-klasse-aanvragen en voor tijdelijke vergunningsaanvragen.

Aangezien het in casu gaat om gevaarlijke, hinderlijke of ongezonde inrichtingen is, voor het beoordelen van de vergunningsaanvragen, een onderzoek naar het effect van de aangevraagde bedrijfsactiviteit op fauna, flora, atmosfeer, bodem, water enzovoort, vereist en is een grondige studie van het veiligheidsrapport, dat in bepaalde gevallen aan de vergunningsaanvraag moet worden toegevoegd, belangrijk teneinde de overheid een inzicht te verschaffen in de voorziene gevaren die tijdens het produktieproces kunnen optreden en in de maatregelen die moeten worden getroffen om ongevallen en foutief functioneren te voorkomen. Daar de gemeenten hiertoe logistiek niet voldoende met eigen gespecialiseerd personeel zijn uitgerust, is hier een belangrijke opdracht voor het Wetenschappelijk Centrum weggelegd : de gemeente adviseren over redelijke alternatieve oplossingen (qua procédés, inplanting, beschermende maatregelen enzovoort) die minder nadelige milieueffecten hebben.

II. Op het vlak van de geluidshinder

A. Met eerbiediging van de door de hogere overheid opgelegde reglementeringen, kan de gemeente op basis van de decreten van 14 december 1789 betreffende de samenstelling der gemeenten en van 16-24 augustus 1790 betreffende de rechterlijke inrichting „politieverordeningen uitvaardigen". Deze vormen het belangrijkste middel ter bestrijding van de geluidshinder op gemeentelijk vlak. Tevens kan de gemeente door aanvullende verkeersreglementen het verkeerslawaai drastisch beperken.

Uitgangspunt van een politiereglement op de geluidshinder is de geluidshinder aan banden te leggen door het opstellen

van geluidsnormen en het reglementeren van bepaalde activiteiten die geluidsoverlast veroorzaken of kunnen veroorzaken. Het opstellen ervan onderstelt een grondige kennis van onder meer :

— de fysische en akoestische basisprincipes van het geluid ;

— het gebruik van meetapparatuur ;

— de beoordelingscriteria voor geluidshinder en geluidsbelasting ;

— de juridische draagwijdte van de maatregelen en wel ten aanzien van het handelen van elke burger.

Aangezien deze specifieke kennis meestal niet in de gemeente aanwezig is en de meeste gemeenten niet beschikken over gespecialiseerde laboratoria ter zake, kan deze opdracht het best worden toevertrouwd aan het Wetenschappelijk Centrum, dat aan de hand van de resultaten van door haar gedane studies, de gemeenten adviseert over de inhoud van het op te stellen politiereglement.

B. Tevens verleent het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 november 1984 tot aanwijzing, voor het Vlaamse Gewest, van ambtenaren die bevoegd zijn voor het opsporen en vaststellen van de inbreuken op de regelen ter bestrijding van de geluidshinder, een ruime „controlebevoegdheid" aan de gemeenten : de leden van de gemeentelijke politie en de technische ambtenaren van de gemeente die in het bezit zijn van een bekwaamheidsbewijs dat na een opleiding door een daartoe erkende instelling wordt verleend, verwerven een grotere opsporingsbevoegdheid en kunnen proces-verbaal opstellen dat als bewijs geldt zolang het tegendeel niet is bewezen.

Opdat de gemeenten deze controlebevoegdheid efficiënt zouden kunnen uitoefenen, dient het Wetenschappelijk Centrum onder meer preventieve lawaaimetingen en lawaaicontroles met toepassing van de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 februari 1977 houdende vaststelling van geluidsnormen voor muziek in openbare en private inrichtingen, uit te voeren, alsook systematische lawaaionderzoeken ter voorbereiding van milieunormen.

Tevens dienen apparaten en inrichtingen die lawaai kunnen veroorzaken of die bestemd zijn om het lawaai te dempen, op te slorpen, te meten of de hinder ervan te verhelpen, beproefd en gecontroleerd te worden en dient onderzoek uitgevoerd te worden naar de invloeden van lawaai op de gezondheid, de gedragingen en het welzijn van de mens. Aan de hand van de resultaten van deze proeven en onderzoeken, kan het College van Burgemeester en Schepenen de Bestendige Deputatie, die in eerste aanleg beslist over de vergunningsaanvragen voor inrichtingen van de eerste klasse, in verband met de bestrijding van geluidshinder adviseren bijkomende exploitatievoorwaarden op te leggen en kan het zélf voor de inrichtingen van de tweede klasse, waarvoor het de vergunningverlenende overheid is, aan de praktijk aangepaste exploitatievoorwaarden opleggen.

III. Op het vlak van de luchtverontreiniging

A. Vanuit stedebouwkundig oogpunt kunnen de gemeenten met het oog op de strijd tegen luchtverontreiniging voorschriften uitvaardigen die betrekking hebben op de vestiging van verwarmingsinstallaties, meer bepaald op de hoogte van de schoorstenen. Op het vlak van de luchtverontreiniging die

wordt veroorzaakt door hinderlijke bedrijven, kan het College van Burgemeester en Schepenen voor de inrichtingen van de tweede klasse, door het al dan niet weigeren van een exploitatievergunning of door het opleggen van aanvullende voorwaarden naast de algemene voorwaarden, een preventief beleid voeren.

B. Een ,,verordenende bevoegdheid" in verband met hinderlijke bedrijven komt aan de Gemeenteraad toe op het vlak van de inplanting van deze bedrijven, terwijl de bouw van industriële installaties kan worden gereglementeerd langs bouwverordeningen.

C. Ten slotte kan de Burgemeester, wanneer de gezondheid van de omwonenden wordt bedreigd door luchtverontreiniging dat afkomstig is van een bepaald bedrijf, de arbeid onmiddellijk doen „stopzetten".

Op het vlak van de luchtverontreiniging kan het Wetenschappelijk Centrum de gemeenten vooral nuttig zijn met het uitvoeren van luchtkwaliteitsonderzoeken, onder andere controles van schouwemissies bij particuliere en industriële stookinrichtingen, van zwaveldioxyde-metingen, alsmede het nemen van stalen en het analyseren ervan bij geurhinder.

Op die manier kan men komen tot het lokaliseren van de belangrijkste verontreinigers en het inventariseren van de belangrijkste emissiebronnen ; een belangrijk element in het preventief alsmede in het toezichtsbeleid van de gemeente.

IV. Op het vlak van de drinkwatervoorziening

Het decreet van 16-24 augustus 1790 heeft de openbare watervoorziening toevertrouwd aan de gemeenten door hen de zorg op te dragen epidemieën en ziekten te voorkomen en er een einde aan te maken. Slechts een dertigtal gemeenten in het Vlaamse Gewest hebben dit initiatief in eigen handen gehouden ; de meesten hebben zich verenigd in intercommunale verenigingen of hebben zich aangesloten bij de Nationale Maatschappij der Waterleidingen. Dit betekent echter niet dat de gemeente op dit vlak geen verantwoordelijkheid meer draagt. De „uitbreiding van het watervoorzieningsnet" blijft een initiatief van de gemeente. Gemeentebesturen besluiten hiertoe meestal wanneer de kwaliteit of de kwantiteit van het beschikbare grondwater te wensen overlaat.

Teneinde de gemeentebesturen bij te staan in de vervulling van de hen opgelegde taak ervoor te zorgen dat haar bevolking kan beschikken over gezond drinkwater, kan het Wetenschappelijk Centrum :

– controle van het water uit particuliere putten verrichten ;

– de aanleg en de uitbreiding van het waterleidingsnet op het grondgebied van de gemeenten behartigen ;

– ingeval van ernstige storingen in de openbare drinkwatervoorziening, de gemeentebesturen adviseren omtrent de te nemen maatregelen om de bevolking toch van drinkwater te voorzien en eventueel omtrent het uitvaardigen van een politiereglement en de inhoud ervan om waterverspilling te voorkomen.

V. Op het vlak van de grondwaterbescherming

De gemeentelijke overheden worden betrokken in diverse procedures waarin het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, voorziet.

A. Aan de gemeenten wordt een „toezichts- en interventieplicht" opgelegd : ingevolge artikel 11 van geciteerd decreet hebben sommige leden van de gemeentelijke politie de bevoegdheid op te treden in geval van overtredingen op dit grondwaterdecreet en in geval er dreigend gevaar bestaat voor de grondwaterkwaliteit kunnen de bevoegde ambtenaren de hulp van de gemeentelijke overheid vorderen.

Aangezien de ondergrondse opslag van koolwaterstoffen (stookolie) een reëel risico vormt voor het grondwater, kan het Wetenschappelijk Centrum de gemeenten in de uitoefening van de hen opgedragen toezichts- en interventieplicht vooral nuttig zijn met het opmaken van een inventaris van opslagtanks voor brandstoffen en chemicaliën. Een dergelijke inventaris zou voor de gemeenten een belangrijk beleidsinstrument vormen om de oorzaak van een eventuele grondwaterverontreiniging vroegtijdig op te sporen. Bovendien vormt een scherp toezicht op activiteiten als overbemesting, lozing van slib enzovoort, een belangrijk instrument in de strijd tegen grondwaterverontreiniging.

B. Ook dienen, in de huidige stand van de wetgeving, de gemeentebesturen „advies" te verlenen voor elke vergunningsaanvraag voor het pompen van meer dan 96 m^3 grondwater per dag.

Het Wetenschappelijk Centrum dient bij elke vergunningsaanvraag te onderzoeken of zulke grondwaterwinning de ecologie niet schaadt en of het grondwater nuttig wordt gebruikt, teneinde de gemeentebesturen in staat te stellen een verantwoord advies te verstrekken.

VI. Op het vlak van de afvalwaterzuivering

Het is de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging die in België de doorbraak is geweest voor de organisatie van de waterzuivering en het waterzuiveringsbeleid in het algemeen.

A. Deze wet machtigt de gemeentelijke overheden tot het „verlenen van lozingsvergunningen" aan individuelen die normaal huisafvalwater (dit is water dat afkomstig is van sanitaire installaties, keukens enzovoort) lozen in rioleringen, en voor gebouwen (wasinrichtingen, hospitalen, sommige landbouwbedrijven) die normaal huisafvalwater lozen in rioleringen met hoeveelheden met een inwonersequivalent van minder dan 7.

B. Naast het verlenen van geciteerde lozingsvergunningen, voorziet de wet van 26 maart 1971 in artikelen 36 tot 42 inzake het „opsporen en het nemen van de nodige maatregelen" in de steun van de gemeenteoverheden aan de door de bevoegde Minister aangewezen ambtenaren, onder andere de officieren van de gerechtelijke politie.

Aangezien het beoordelen van dergelijke vergunningsaanvragen en het opsporen en vaststellen van overtredingen zowel op de wetgeving als op de opgelegde lozingsvoorwaarden niet zelden een specifiek technische kennis vergt zoals bij-

voorbeeld het uitvoeren van wateranalyses, controle op afvalwaterlozingen en op de waterkwaliteit van oppervlaktewateren, is het belangrijk dat de gemeentelijke overheden en de gemeentelijke politie zich ter zake kunnen laten bijstaan door een gekwalificeerde dienst.

C. Bovendien is er in de wet van 26 maart 1971 voor de gemeenten een belangrijke opdracht weggelegd inzake het preventief optreden tegen de watervervuiling : de gemeenten worden geacht in te staan voor het „uitvoeren van het totaal rioleringsplan" (TRP). Het TRP is een weergave van het bestaande en nog uit te voeren riolerings- en collectorennet in de gemeenten en de eventuele aansluiting op een of meer rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI's).

Het Wetenschappelijk Centrum dient te onderzoeken of alternatieve zuivering ter plaatse in sommige gevallen geen economisch gunstigere oplossing kan geven dan de dure oplossing van collectoren aan te leggen naar verafgelegen RWZI's.

VII. Op het vlak van de stedebouw en de ruimtelijke ordening

Ook de wetgeving op de stedebouw en de ruimtelijke ordening biedt de gemeenten tal van instrumenten tot het voeren van een efficiënt gemeentelijk milieubeleid. Meer bepaald is, krachtens artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw, zoals gewijzigd door artikel 78, het College van Burgemeester en Schepenen bevoegd voor het „verlenen van bouwvergunningen" en kan, krachtens artikelen 59 tot 62 van geciteerde wet, de Gemeenteraad de „gemeentelijke bouwverordeningen vaststellen".

De vergunningverlenende bevoegdheid inzake bouwaanvragen is vooral belangrijk in verband met activiteiten die in het kader van de decreten van 2 juli 1981 en van 28 juni 1985 een bouwvergunning vereisen : deze decreten koppelen immers de uitwerking van de bouwvergunning aan de uitwerking van de milieuvergunning en van de vergunning in het kader van het decreet van 2 juli 1981 en omgekeerd, in die zin dat niet-verlening van de ene, de uitwerking van de ander schorst en vice-versa. Naast de technische studie van deze dossiers, die gewoonlijk gebeurt door de gemeentelijke technische diensten, is het belangrijk dat de gemeenten ter zake geadviseerd worden over de mogelijkheid de aangevraagde activiteit planologisch in te passen.

Bovendien kunnen de gemeentelijke bouwverordeningen als instrument worden aangewend voor de bestrijding van de geluidshinder en kunnen zij, met het oog op de strijd tegen luchtverontreiniging, voorschriften bevatten die betrekking hebben op de vestiging van verwarmingsinstallaties, alsook de bouw van industriële installaties reglementeren.

Bij het uitvaardigen van dergelijke bouwverordeningen dienen inzonderheid de aspecten omtrent voorziening en inplanting van hinderlijke bedrijven die vallen onder de reglementering van de Europese Seveso-richtlijnen, in rekening gebracht te worden : het Wetenschappelijk Centrum kan hierbij, als adviesorgaan voor de gemeenten, een belangrijke rol spelen bij de beoordeling en het in toepassing brengen van de milieueffectrapporten (MER's) en de veiligheidsrapporten (VR's).

Naast de gemeenten kunnen ook de provinciale ombudsdiensten voor leefmilieu een beroep doen op het Weten-

schappelijk Centrum, wanneer zij van oordeel zijn dat de behandeling van de door de burger, de KMO of de actiegroepen aangebrachte klachten een wetenschappelijk onderzoek vereist. Aan de hand van de resultaten ervan kunnen de ombudsdiensten dan uitmaken waaruit, voor bepaalde gemeentelijke problemen die een technisch-wetenschappelijke onderbouw vereisen, de concrete hulpverlening of bijstand aan de klager kan bestaan.

Teneinde de hierboven opgesomde opdrachten te kunnen uitvoeren, dient het Wetenschappelijk Centrum te beschikken over een eigen laboratorium met aangepaste apparatuur voor fysische, chemische en biologische metingen en analyses en over een multidisciplinair team van deskundigen op het vlak van de bovengeciteerde sectoren van het leefmilieu.

Het Wetenschappelijk Centrum wordt ter uitvoering van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut, opgericht als een instelling van openbaar nut. De raad van bestuur is samengesteld uit afgevaardigden van de verschillende administraties die via hun specifieke beleidsdomeinen in aanraking komen met milieuproblemen, als daar zijn de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij (VWZ), de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken (WZK), de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) en de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL).

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk de diversiteit van de leefmilieuproblemen waarmee de gemeenten direct en indirect geconfronteerd worden. In het belang van de totale bevolking is het onontbeerlijk aan de gemeenten en aan de provinciale ombudsdienst voor leefmilieu een instrument ter beschikking te stellen waarmee zij op technisch en wetenschappelijk verantwoorde basis de hen krachtens de milieuwetgeving toegekende bevoegdheden kunnen uitoefenen en de door de burger aangebrachte klachten kunnen behandelen.

N. DE BATSELIER

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

Er wordt voor het Vlaamse Gewest, onder de benaming Vlaams Wetenschappelijk Studie-, Onderzoeks- en Adviescentrum inzake Leefmilieuproblemen ten behoeve van de gemeenten en van de provinciale ombudsdiensten voor leefmilieu, hierna te noemen het Wetenschappelijk Centrum, een instelling van openbaar nut opgericht.

Artikel 3

Het Wetenschappelijk Centrum heeft tot taak :

1. het verrichten van studie en onderzoek van de problemen inzake het gemeentelijk milieubeleid ;

2. het verstrekken van technische en juridische adviezen aan gemeentebesturen en aan de provinciale ombudsdiensten voor leefmilieu in verband met :

— de verontreinigings- en hinderproblematiek, zoals onder meer water-, lucht- en bodemverontreiniging, geluidshinder, gevaarlijke stoffen ;

— technische aangelegenheden met betrekking tot onder meer (de plannen voor) waterzuivering, afvalverwijdering, drinkwatervoorziening ;

— natuurbehoud en landschapszorg ;

— planologische aspecten waaronder onder meer invloed van ruimtelijke ingrepen ;

3. het opvolgen van de omgevingskwaliteit in het algemeen (water, lucht, bodem, lawaai) door metingen en analyses ;

4. het verrichten van meer specifieke zaken zoals :

— inventarisatiewerk ;

— landschapskartering ;

— opsporen van water- en luchtverontreinigingsbronnen ;

— aanleggen van een vergunningenbestand.

Teneinde deze opdrachten te kunnen vervullen, beschikt het Wetenschappelijk Centrum over een eigen laboratorium met aangepaste apparatuur voor fysische, chemische en biologische metingen en analyses en kan het beschikken over alle dossiergegevens die de besturen en administraties in hun bezit hebben.

Artikel 4

De raad van bestuur van het Wetenschappelijk Centrum wordt door de Vlaamse Executieve als volgt samengesteld :

1. op voordracht van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, een jurist ;

2. op voordracht van de Gemeenschapsminister tot wiens bevoegdheid het leefmilieu behoort, een lid van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest ;

3. op voordracht van de Gemeenschapsminister tot wiens bevoegdheid het leefmilieu behoort, drie leden van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, Diensten Bodem- en Waterbeleid en Algemeen Milieubeheer (Geluid en Lucht) ;

4. op voordracht van de Gemeenschapsminister tot wiens bevoegdheid het waterbeleid behoort, een lid van de drinkwatermaatschappijen ;

5. op voordracht van de Gemeenschapsminister tot wiens bevoegdheid het waterbeleid behoort, een lid van de waterzuiveringsmaatschappijen, met name de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij of de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken ;

6. op voordracht van de Gemeenschapsminister tot wiens bevoegdheid de ruimtelijke ordening behoort, een lid van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, Bestuur voor Ruimtelijke Ordening.

De raad van bestuur wijst in haar midden een voorzitter aan, op voordracht van de Gemeenschapsminister tot wiens bevoegdheid het leefmilieu behoort.

Het Wetenschappelijk Centrum kan bijzondere werkgroepen instellen voor de studie van deelaspecten van het gemeentelijk leefmilieubeleid die aanknopingspunten hebben met de in dit artikel vernoemde beleidsdomeinen.

Artikel 5

Het Wetenschappelijk Centrum wordt gesubsidieerd enerzijds door de daartoe op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap uitgetrokken kredieten en anderzijds door eigen inkomsten, zijnde :

— het verplicht lidgeld van de gemeenten ;

— de bijdragen van de aanvragers van de adviezen, waarvan de modaliteiten worden vastgesteld door de Vlaamse Executieve.

N. DE BATSELIER